

folytatás az **1.** oldalról

December 4-én ezt az utolsó hivatalos beleegyezést is kézbe kaptam, és erős vágy volt bennem, hogy ha Isten megsegít, ne csak az sikerüljön karácsonyig, hogy a hivatalos iratok elintézésével megvásárolhassuk a házat, hanem át is alakíthassuk imateremmé, és karácsonykor ott ünnepelhessünk” – meséli az év végi álmokat a lelkipásztor. Miközben a hivatalos papírokat intézték, építéssz is sikerült találni, aki hosszas gyözködésre az év végi zsúfolt időszak ellenére hajlandó volt félretenni pár napra az addigi munkáját és kisegíteni az apahidaiakat.

Végül december 15-én sikerült megvásárolni az ingatlant, és elkezdődött a visszaszámlálás. Nyolc nap volt még a szentestéig. „Többet le akartak beszélni az átalakításról, mert tél és hideg lévén nem tartották lehetségesnek, hogy rövid idő alatt elkészüljünk. Őrült merészségnek tűnt belevágni. Mégis úgy érzem, meg kellett próbálnunk, mert ha Isten megsegít, sikerülni fog. És belevágtunk. Lépten-nyomon azt tapasztaltam, hogy Isten mellénk állt, és a háttérben úgy igazgatta a dolgokat, hogy mindent sikerült elintézni” – mondja lelkesen Sikó Csaba.

A munkálatokat az építész egy-két kollegája mellett önkéntes, jóindulatú és segítőkész gyülekezeti tagokkal, valamint Csaba 76 éves kőműves édesapjával végezték el, aki Marosvásárhelyről utazott Kolozsvárra fiának segíteni. Mások önkéntes adománnyal járultak hozzá. Falat bontottak, csempékályhát tettek rendbe, kéményt raktak, villanyt szereltek, festettek az utolsó pillanatokban. Volt, hogy késő éjszakába nyúlóan is dolgoztak. Karácsony nagyhétében alig sikerült a lelkész telefonvégre kapni, hiszen állandóan úton volt: istentiszteletet tartott, dolgozott

A kicsik az új helyzettől megszeppenve, de nagy lelkesedéssel mutatták be a zenés-verses karácsonyi műsort

vakolókanállal a háznál, bevásárolt, ifiórát tartott, karácsonyi műsort készített elő, papírmunkát és még ki tudja mi mindent végzett. És közben sikerült elvégezni mindazt, ami feltétlenül szükséges volt az imaterem kialakításához. Szerdán még a nagytakarításon volt a hangsúly, szenteste délelőtt a gyerekekkel már a karácsonyi zenés-verses műsor próbáját tartották meg.

Kicsiny Betlehemben

Ilyen előzmények után indultam el karácsony estéjén az apahidai imaházhoz. Elsőként érkeztem a helyszínre, szemügyre vettem az ingatlant, amely kívülről egyelőre csupán kisebb családi háznak látszik. Nemsokára érkezni kezdtek a hívek, sorra álltak meg a kocsik a főút mellett, kinyílt a kertkapu, majd az ajtó, és beléphettünk az új imaházba. Bent már duruzsolt a felújított csempékályhában a tűz; a

fehérre festett falak, a szép szőnyegek, a feldíszített karácsonyfa (körülvette pedig a kicsiknek gondosan előkészített, adományokból megvásárolt csomagok) meghitt, bensőséges hangulatot árasztottak. Mint ahogy az igehirdetés során elhangzó karácsonyi történet és a felhangzó ének is: kicsiny Betlehemben megzendült az ének.

A kicsiny imaterembe azok a családok jöttek el szenteste, akik a járvány miatt merészebbek voltak, nem féltették családjukat, és ahol a gyerekek megtanulták a karácsonyi verset. A kicsik megszeppenve az új helyzettől, ám lelkesen mutatták be az utolsó pillanatokban összeállított műsort, majd átvették az ajándékokat, kifelé menet az ajtóban a szülők pedig a 2021-es zsebnaptárt.

Másnap – mint ahogy később megtudtam – karácsony első napján is szép számmal, hálás szívvel vettek úrvacsorát az újonnan

létrehozott gyülekezeti teremben. „Sok imádáság és munka övezte mindezt, de örömmel mondhatjuk, mint egykor Sámuel próféta: mindeddig megsegített bennünket az Úr. Bízunk abban, hogy megsegít a jövőben a templom felépítésében is” – reménykedik a lelkipásztor.

Sikertörténet

Az elmúlt tíz évben a szászfenesi után ez a második gyülekezetalapítás a Kolozsvári Egyházmegyében. „Kevesen hittek a történet sikerében, sokan elleneztek, de karácsonykor immár megvolt az első istentisztelet a gyülekezet frissen vásárolt családi házából kialakított imateremben, s ez máris sikertörténetnek nevezhető” – bizakodik az esperes, Bibza Gábor. Az egyházmegye főgondnoka, Floriska István pedig így fogalmaz: „a népszámlálás adatai alapján a Kolozsvári Egyházmegye területén

szinte tízezer reformátussal több él, mint ahányat mi nyilvántartunk. Nagy szükség van arra, hogy ezeket az embereket megkeressük, ezért is tartom fontosnak az apahidai gyülekezet megalapítását”.

És hogy miért is vállalta a lelkipásztor – ahogy ő fogalmaz – ezt az örült iramú történetet? Kissé viccesen fogalmazva talán még ő sem igazán tudja. Pedig dehogy-nem. Hiszen belül régóta érzi: Isten a szívére helyezte Apahidát. Az esperes szerint azért esett a választás Sikó Csabára, mert „ő mindent egy lapra téve szinte megszállottan vállalta azt, amiről más hallani sem akart”. Egybecseng mindez-

→ **A kicsiny apahidai imaterembe azok a családok jöttek el szenteste, akik a járvány miatt merészebbek voltak, nem féltették családjukat, és ahol a gyerekek megtanulták a karácsonyi verset. A kicsik megszeppenve az új helyzettől, ám lelkesen mutatták be az utolsó pillanatokban összeállított műsort.**

zel az, amit első telefonbeszélgetésünk alkalmával mondott nekem Csaba. Szerinte kevés dolog van a világon, amiért belefogott volna az egészbe, „de Isten ügye az más, azért mindent megtesz az ember.”

Látva ezeket jó látni és érezni, hogy léteznek még olyan szolgálói Istennek, akik éjt nappallá téve – akár szó szerint is, hiszen a karácsony előtti napokban az imateremfelújítás során a lelkész vajmi keveset aludt-, a családi kényelmet is felhagyva mindent megtesz a közösség szolgálataért, az Úr dicsőségéért.

Isten hozott, apahidai missziós gyülekezet, boldog új esztendő!

Mire számíthatunk Bidenéktől?

Pataky István

L egutóbb talán a 2001. szeptember 11-i terroristámadás idején foglalkozott ilyen sokat a nemzetközi közvélemény az Egyesült Államokkal. Akkor a megtámadott iránti együttérzés és a szolidaritás hangján reagált a nagyvilág, most általános döbbenet kíséri a háborús hangulatú amerikai hatalomváltást. Nagyhatalmakra jellemző módon az amerikai politikai elitet hidegen hagyja a külföldi megítélés kérdése, mindkét oldal számára inkább az a tét, hogy meggyőzze igazáról a kívülállókat. Donald Trump rossz politikusként mérte fel a választásokat követő helyzetet, hibásan reagált a vereségre, s ezzel nemcsak a Capitolium megrohanásának ágyazott meg, de a Republikánus Párt jövőjét is megne-

hezítette. A demokraták közben Joe Biden békülékenyebb diskurzusával párhuzamosan példátlan bosszúhadjáratba kezdtek. Ma még nehéz megjósolni, hogy ez a „mindenki felforgató trumpista, aki nem ért egyet velünk” mentalitás csak az új adminisztráció széleskörű pozíciószerezésének lezártáig tart, vagy végigkíséri a következő négy évet.

Az amerikaiakat kevésbé, de minket, európaiakat annál inkább érdekelt Washington új külpolitikájának alakulása. Joe Bidennek a Demokrata Párton belüli szélsőbaloldali – divatos, de erősen félreérthető megfogalmazásban: progresszista – vonalra is figyelnie kell. Számukra ugyanis Trump méltatlan búcsúja váratlan piederstált épített. Biden országának imázsjavítását várhatóan összeköti majd a Washingtontól korábban sem idegen ideológiai hadjárat. Most a demokraták kipécézték külföldi mumusai egyszerűen csak trumpisták lesznek, akik saját hazájuk parlamentjére

törnek, ha Amerika nem akadályozza meg őket. Szavakban habkönnyű, konkrét, lényegi kérdésekben viszont nem lesz egyszerű az egymásra találás az öreg kontinenssel.

Az Európai Unió Németország, pontosabban Angela Merkel kancellár vezényletével a tavalyi év végén kereskedelmi egyezményt kötött Kínával. Német szakértők máris egyfajta „eurázsiai kereskedelmi kontinens” születéséről beszélnek. És a befejezés szakaszába lépett a német ipart az orosz energiával még jobban összekötő Északi Áramlat 2 gázvezeték megépítése is. Biden Amerikájának új szövetsége az EU-val így várhatóan megmarad a nagy szavak és ünnepélyes találkozó szintjén.

De mire számíthat Románia, illetve Magyarország Joe Biden-től, a demokrata amerikai kormányzattól? George Friedman, az egyik legismertebb amerikai geopolitikai szakértő, az árnyék-CIA-nek is nevezett Stratfor alapítója egy tavaly novem-

beri interjújában azt mondta, az Egyesült Államok számára katonai szempontból Lengyelország és Románia számít Európa keleti részén. Megemlítette, hogy az amerikaiak Erdélyben, az aranyosgyéresi légitámaszponton fejlesztenek éppen. Románia földrajzi fekvése, fekete-tengeri kijárata, a Washingtonnal kapcsolatban az utóbbi negyed évszázadban folytatott több mint lojális politikája gyakorlatilag lényegtelené teszi az éppen aktuális amerikai elnök személyét a kétoldalú viszony tekintetében. Bukarest rugalmasságáról sokat elárul, hogy a most Trumpra kigyót-békát kiáltó bukaresti média, a román politikai elemzők 2017-ben rajongva számoltak be Klaus Iohannisnak a „világ első számú vezetőjénél” tett látogatásról, ahol az általában karót nyelt szász „Tegyük újra nagyvá Amerikát” feliratú baseball sapkával a fején jópofáskodott csak azért, hogy a Fehér Ház „autoriter” lakójának kedvében járjon.

Magyarország ellenben célkeresztbe kerülhet. A NATO keretein belüli jó együttműködés kevés lesz a Trump idején kifejezetten jó magyar-amerikai kapcsolat megtartásához. Ha egy amerikai demokrata párti szimpatizáns ma politizálni akar egy cseppet, akkor Magyarországot a demokratikus folyamatok ellenpéldájaként említi. Ezt most így szokták arrafelé, Biden is tartja magát ehhez. Újra Friedmant idézve: „az amerikai demokraták azt akarják, hogy szeressék őket Berlinben és Párizsban, ezért beálltak ebbe a sorba, és ellenségesen viszonyulnak Magyarországhoz. Ez nem kerül semmibe, ellenben jó pontokat hoz az európai fővárosokban, és Budapesten is oda fognak figyelni az ilyen hangokra”. Kérdés, komolyan veszi-e a magyar választópolgárok többsége annak az Egyesült Államoknak a dorgálását, amelyet George W. Bush volt elnök egy banánköztársasághoz hasonlított a választási csetepaté kapcsán.